

ת"פ 54495/05/22 - מדינת ישראל נגד סאלם אלחמידי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54495-05-22 מדינת ישראל נ'
אלחמידי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
מדינת ישראל
ע"י עו"ד רוני צרפתי

המאשימה

נגד

סאלם אלחמידי ע"י עו"ד ורד בירגר

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ושימוש בכח לשם הכשלת מעצר וחיפוש.

על פי עובדות הכרעת הדין, ביום 12.5.22, בסמוך לשעה 20:45, החזיק הנאשם בתא המטען של מכוניתו כששה ק"ג חשיש מחולקים למספר אריזות ונסע מאיזור באר שבע לכיוון ירושלים.

כאשר הגיע הנאשם במכוניתו אל סמוך לצומת הגבעה הצרפתית בירושלים, הוא עצר ברמזור אדום ושני שוטרים שהיו בסמוך אליו בניידת סמוכה נעמדו מאחורי מכוניתו וביקשו לעצרו. אחד השוטרים פתח את הדלת הקדמית מימין של הטויוטה, הזדהה כשוטר ומשהנאשם זיהה אותו, החל להתקדם לפנים בנסיעה ואז נסע אחורנית, באופן שסיכן את השוטר, וזאת על מנת למנוע מהשוטרים לבצע חיפוש במכוניתו ולעצרו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה לרבות כמות הסם שנתפסה וביקשה לקבוע מתחם העונש ההולם של 12-24 חודשי מאסר. ביחס למיקום הנאשם במתחם הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם לרבות מאסר מותנה בר הפעלה בן 4 חודשים והתחייבות שלחובתו. עוד הפנתה לכך שהנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו. לאור אלה, ביקשה להשית על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר ולהפעיל במצטבר את המאסר המותנה, כך שיגזרו על הנאשם 20 חודשי מאסר (בפרוטוקול הדיון נרשם בטעות 30 חודשים). בנוסף, ביקשה להפעיל את ההתחייבות, לשלול את רשיון הנהיגה של הנאשם וכן להטיל עליו ענישה נלווית.

לצד אלה, ביקשה המאשימה לחלט את הטלפון של הנאשם. לשאלת בית המשפט הבהירה, כי אין בקשה לחלט את המכונית בה החזיק הנאשם את הסמים, שכן היא הוחזרה.

ב"כ הנאשם התייחסה לנסיבות חייו של הנאשם ובכלל זה היותו אב ל-15 ילדים ופירטה על קשיי מעצרו. ביחס למאסר המותנה טענה, כי עבירת האלימות בה הורשע היא ברף חומרה נמוך וספק אם ניתן להפעיל התנאי בגינה. לשיטת הסנגורית, מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה מחמיר וממילא יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם שיקבע. לאור אלה, ביקשה שעונש המאסר יחפוף לימי מעצרו של הנאשם.

הנאשם לא ביקש לומר דבר.

מתחם העונש ההולם

הנאשם החזיק במכוניתו כששה ק"ג חשיש, והשתמש בכח על מנת למנוע מהשוטרים לבצע במכונית חיפוש ולעצרו. בשים לב לכך שהמעשים בוצעו ברצף זמנים ולקשר הענייני ההדוק שביניהם, ראיתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול המעשים.

פסיקה עקבית של כל הערכאות דנה בחומרתן הרבה של עבירות הסמים ופגיעתן בערכים מוגנים והדגישה את הצורך להיאבק בעבירות אלה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה. ר' למשל ע"פ 4522/18 אסאבן (11.11.18):

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות הסמים, ובפרט עבירת הסחר בסמים. חומרה זו נובעת, בין היתר, מנזקיהם הקשים של הסמים - במיוחד כך לגבי סמים המוגדרים 'קשים' - הן למשתמשים, הן לסביבתם (ע"פ 7952/15 מדינת ישראל נ' שץ [פורסם בנבו] (15.2.2016) (להלן: עניין שץ); ע"פ 4998/95 מדינת ישראל נ' גומז-קרדוסו, פ"ד נא(3) 769 (1997)). לפיכך נפסק לא אחת כי עבירות אלו מחייבות מענה החלטי על דרך של ענישה מחמירה ומרתיעה (ראו ע"פ 8988/16 בן סימון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (8.3.2017); ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' דויד, [פורסם בנבו] פסקה 17 (6.7.2014) (להלן: עניין דויד)). כבר צוין כי הענישה בעבירות סמים מאופיינת בשונות רבה, נוכח "האינדיבידואליות בענישה והייחודיות של המקרים השונים" (ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (10.6.2014) (להלן: עניין באום)). במסגרת זו יש ליחס משקל גם לסוג הסם ולכמותו. הקוקאין הוא מן הנפוצים שבסמים ה'קשים', שסכנותיהם ונזקיהם ידועים, נדונו פעמים רבות (ראו למשל עניין שץ, פסקה 44 וההפניות שם)"

ר' גם ע"פ 8048/19 פיצ'חדזה (4.6.20), שם נקבע:

בית משפט זה הדגיש לא אחת את חומרתן של עבירות הסמים, וקבע כי יש צורך בהטלת ענישה מחמירה ומרתיעה על מבצעה, אשר תתמוך במאבק למיגורן (ראו למשל ע"פ 8283/17 עבאסי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (10.6.2018)). בפרט, נקבע כי:

"אין מנוס מהכבדת היד על המחזיקים סמים שלא לצריכה עצמית, שכל בר דעת מבין כי נועדו לצריכת הזולת, קרי, להוספת שמן על מדורת הסמים אשר להבותיה אופפות רבים וטובים, או רבים שהיו טובים. עבירה זו היא תאומתה הסטוטורית של עבירת הסחר בסמים, אלא שלא ניתן להוכיח לגביה את הסחר עצמו, ונקבע לשתיהן עונש זהה, עונש מירבי של עשרים שנות מאסר וקנס פי עשרים וחמישה מזה הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, העומד כיום על 202,000 ש"ח [...] יידעו המעורבים בסמים שלא לצריכה עצמית, כי יד המשפט תכבד עליהם" (ע"פ 1345/08 איסטרשוב נ' מדינת

ישראל, [פורסם בנבו] פסקה כ"ג (18.5.2009))

כמו כן נקבע, כי ככלל נסיבותיו האישיות של נאשם ייסוגו בפני האינטרס הציבורי שבהחמרת הענישה בגין עבירות מסוג זה (ראו לדוגמה ע"פ 8988/16 בן סימון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (8.3.2017)).

מתחם העונש ההולם אמור לשקף לא רק ערכים כלליים, אלא גם לבטא את סוגי הסם וכמויותיו, ובמקרה זה - כששה ק"ג חשיש. סקירה של פסיקת בתי המשפט מלמדת, כי במקרים של החזקת כמות משמעותית של חשיש הוטלו על נאשמים עונשי מאסר, המתחילים בתקופות של כעשרה חודשים, ועד מעל שנתיים (רע"פ 322/15, חן ג'אנח נ' מדינת ישראל, רע"פ 2557/12 תמם פרדי נ' מדינת ישראל, רע"פ 1830/16 רקיבי נ' מדינת ישראל, עפ 6753/09 סעיד חמאמדה נ' מדינת ישראל וע"פ 17562-12-13 אלי אלמקיס נ' מדינת ישראל). ר' גם עפ"ג 3501-11-19, בן יוסף נ' מדינת ישראל, שם נקבע:

והענישה המקובלת על החזקת סם מסוג קנאביס במשקל שסביב הקילוגרם, הינה של כשנת מאסר (ראה רע"פ 322/15 ג'אנח נ' מדינת ישראל (22.1.15). וע"פ (ב"ש) 39557-01-14 פרג דעיס ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.4.2014)).

ר' גם עפ"ג 3548-08-20, בו אושר מתחם עונש הולם שבין עשרה חודשי מאסר ועד שנתיים וחצי, בגין החזקת 3.5 ק"ג מריחואנה.

על כך אוסיף את נסיונו של הנאשם לסכל את ביצוע החיפוש במכוניתו, אשר אף העמיד את השוטר בסכנת פגיעה, עניין אשר יש בו לשוות חומרה למעשי הנאשם.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם אותו ביקשה המאשימה לקבוע, מאסר לתקופה שבין שנה לשנתיים, אינו מחמיר עם הנאשם, במיוחד ברף העליון שלו, ועל כן אקבלו.

נסיבות שאינן קשורות למעשים

הנאשם יליד 1980. מהראיות עלה כי בתקופה שקדמה למעצרו עבד בעסק של מזגנים בעבור שכר נמוך.

לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות:

בשנת 2018 נדון לתשעה חודשי מאסר בגין ניסיון תקיפת בן זוג והפרעה לשוטר.

בשנת 2019 נדון ל-14 חודשי מאסר בגין עבירות אלימות במשפחה, אשר כלל הפעלה של מאסר מותנה שהוטל בהליך הקודם.

דין והכרעה

לזכות הנאשם הבאתי בחשבון כי זו מעורבותו הראשונה בעבירות סמים, וכן את נסיבות חייו.

מנגד, הנאשם נשא בשני מאסרים, אשר הוטלו בגין עבירות אלימות, ומאסר מותנה שהוטל עליו בגין הרשעתו הראשונה הופעל בגין הרשעתו השניה. עניין זה מלמד על העדר מורא חוק.

עמוד 3

עוד אביא בחשבון בקביעת העונש בתוך המתחם, כי הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו אלא כפר. אדגיש, כי אינני זוקף לחובת הנאשם את עצם הכפירה, שהרי זו זכותו של נאשם. עם זאת, נאשם המודה ומקבל אחריות למעשיו זכאי להקלה, ממנה לא יהנה הנאשם שלפני. אוסיף בהקשר זה, כי בעת ניהול התיק ושמיעת פרשת ההגנה התרשמתי ישירות מהנאשם. כפי שפרטתי בהכרעת הדין, הנאשם טען כי הסמים הוטמנו במכוניתו על ידי דורשי רעתו, תוך שהטיח האשמות לכל עבר. ניתן היה להתרשם באופן ברור מהעדד קבלת אחריות של הנאשם או תובנה לחומרת המעשים בהם הורשע ומהסתכלות קורבנית.

הפעלת מאסר מותנה והתחייבות

ביום 8.7.19 הוטלו על הנאשם בת"פ 67687-02-19 מאסר מותנה של ארבעה חודשים, על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים משחרורו מהמאסר עבירת אלימות שהיא עוון, וכן התחייבות בסך 2,500 ש"ח שלא לעבור באותה תקופה כל עבירת אלימות.

כפי שפורט למעלה, הנאשם הורשע בעבירה של שימוש בכח כדי להמנע ממעצר או חיפוש ולשיטת המאשימה, המאסר המותנה וההתחייבות הם בני הפעלה בשל הרשעת הנאשם בעבירה זו.

לאחר לבטים, לא ראיתי להפעיל את המאסר המותנה ואת ההתחייבות, שכן למרות שסעיף העבירה בו הורשע הנאשם כולל רכיב של שימוש בכח, אין זה ברור האם מדובר בעבירת אלימות. הכלל אשר נקבע הוא, כי מקום בו עבירת התנאי מוגדרת באופן רחב, על בית המשפט לבחון האם העבירה הנוספת פגעה באותו ערך עליו באה עבירת התנאי להגן. ר' למשל ע"פ 2352/19 דנילוב (15.10.19), שם נקבע:

הלכת מסילתי, אשר חלה בכגון דא ולפיה אנו פועלים, קבעה מבחן מהותי-ענייני להפעלתו של מאסר על תנאי. מבחן זה נועד לאפשר את הגשמת התכלית ההרתעתית העומדת ביסוד העונש המותנה. בתור שכזה, מתמקד המבחן ביסודות העבירה הנוספת שעבר הנאשם ובשאלה האם יסודות אלו, כולם או מקצתם, חופפים את כל יסודותיה של עבירת התנאי (להלן: מבחן היסודות). כאשר התשובה לשאלה זאת היא חיובית, ברי הוא כי הנאשם חזר לסורו וביצע את המעשה האסור הכלול בתנאי, ועל כן יש מקום להפעלת התנאי אף באין זהות טכנית בין שתי העבירות (ראו הלכת מסילתי, עמוד 811; ראו גם: ע"פ 624/75 גלאגל נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 222, 224 (1976); ע"פ 1867/00 מדינת ישראל נ' גוטמן, פ"ד נד(3) 145, 150 (2000); וכן ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין א 474-475 (1984) (להלן: פלר)). ואולם, מבחן היסודות האמור איננו חל כאשר עבירת התנאי מוגדרת באמצעות משפחת עבירות, דוגמת "עבירות נגד רכוש", "עבירות סמים", "עבירות מין" או "עבירות אלימות" - ולא באמצעות סעיפי עבירה ספציפיים כמו במקרה שלפנינו. במקרים אלו, ובהם בלבד, יחול מבחן אחר: מבחן הרציונל, אשר מתמקד בערך החברתי המוגן על ידי האיסורים הקבועים בעבירות התנאי. השאלה שתישאל בגדרו של מבחן זה, אם כן, היא האם הנאשם פגע באותו ערך חברתי מוגן כאשר ביצע את העבירה הנוספת (ראו למשל ע"פ 1894/14 צ'אקול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 13 (13.1.2015)).

במקרה שלפני, הנאשם נסע במכוניתו מרחק קצר קדימה ואחורה, על מנת למנוע מהשוטרים לעכבו ולבצע חיפוש במכוניתו - והערכים המוגן בהם ניסה לפגוע הם ציות לחוק וטוהר ההליך השיפוטי, ובכלל זה החקירה. אמנם מעשיו של הנאשם העמידו את השוטר בסכנת פגיעה, ועל כן מעשה זה קרוב לעבירת אלימות, אך לא ראיתי כי ניתן לקבוע באופן

מחייב כי מדובר בעבירת אלימות - ובמיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שבפלילים הפרשנות היא לטובת הנאשם ולכך שהמאשימה בחרה שלא לייחס לנאשם עבירה של ניסיון תקיפת שוטר.

לאור זאת אמנע מהפעלת המאסר המותנה וההתחייבות.

בקשת החילוט ושליה רישיון נהיגה

המאשימה ביקשה לחלט את מכשיר הטלפון של הנאשם, אך לא ראיתי לכך הצדקה, שכן לא הוכח כי הנאשם השתמש בו לשם ביצוע העבירות. מנגד, המאשימה לא ביקשה לחלט את המכונית, אשר שימשה לביצוע העבירה - ומדברי ב"כ המאשימה עלה כי השיקול שברקע הדברים הוא ששווייה נמוך - ואעיר כי לטעמי אין מדובר בשיקול מכריע, שהרי מטרת הליך החילוט אינו למלא את קופת המדינה - ובמיוחד דברים אמורים מקום בו מדובר במכונית אשר שימשה לשם ביצוע עבירה. עם זאת, גם כאן לא אחמיר עם הנאשם מעבר לעמדת המאשימה.

לצד זאת, הנאשם נהג במכוניתו לשם ביצוע העבירה, ונהיגתו אף העמידה את השוטר בסיכון, ועל כן יש טעם בעמדת המאשימה כי יש להטיל עליו פסילה מלנהוג.

לאור אלה, גוזר על הנאשם את העונשים הבאים

- א. ששה עשר חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, מיום 12.5.22.
- ב. שבעה חודשי מאסר בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת סמים שהיא פשע.
- ג. שלושה חודשי מאסר בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר או שיבוש מהלכי משפט.
- ד. שנתיים פסילה מלנהוג, החל מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. על הנאשם להפקיד רישיונו לכל המאוחר שבוע לאחר מועד השחרור.
- ה. שנה פסילה על תנאי, למשל שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א אדר תשפ"ג, 14 מרץ 2023, בנוכחות הצדדים.